



Пише:
Небојша
Јанковић

Ванкувер, мај 2006.

Нема тог политичара у Србији који ових дана неће изјавити да му је судбина државе и народа изнад свега. И, где чуда, ево и слике, телевизијске, да то потврди.

На седницу Скупштине Србије на којој ће се разматрати извештај владе о исходу прве рунде српско-албанских преговора долазе заједно, љупког ли призора – председник и премијер – Тадић и Коштуница!!

Расправа тече како тече, Скупштина ко? Скупштина, има ту свега и свачега, али, како то понекад бива – коначно дело краси... Извештај о разговорима у Бечу усваја се без и једног гласа против.

Све би то било дивно и красно да није нечег другог. Нечег што се и тога дана претећи шири са скупштинске говорнице, нечег због чега водитељка телевизијске контакт-емисије прави гадљиву гримасу, нечег што се већ ваља улицама и заудара до неба по Сава – центрима, а неко то не може или неће да види. Нечег за шта смо веровали да нам се може поновити само као фарса.

Неман је ту, пред вратима, а баба, (покушавам да се присетим пословице), и даље дрнда вуну.

И сви као да су заборавили школску лектуру и генијалног прописивца са ове стране Океана који ће протрчати кроз једну од наших европских касапница и оставити нам злокобне речи опомене:

Не питај коме звоно звони. Теби звони.

ОД ВАЈМАРА ПА ДО РАВНЕ ГОРЕ

За разлику од бројних и грлатих историчара који су нас тровали протеклих деценија (а од којих, за дивно чудо, нико да потрефи некаку “притворску јединицу”), сада се, из истих кругова, чују гласови упозорења.

Данашња ситуација у Србији, образлажу историчари и социолози, подсећа на стање у Немачкој за време Вајмарске Републике. После низа националних пораза од којих највећи, можда, тек предстоји, траљаве “транзиције” од које, бар засад, тек танак друштвени слој има вајде, народ се налази у фази продуженог стреса и апатије који све више прерастају у бес.

У стању запенушаног беса и немоћи, како нас учи (ако нас је ичему научила) историја, народ је спреман да слуша и чује само оне који му се истим тоном обраћају. И то због тона, не да би чуо артикулисану политичку идеју или програм.

И Хитлер је, кажу, био “сјајан говорник” кога је било тешко разумети. Руља је падала у транс слушајући искидане делове

ЉУДИ ОПАСНИХ НАМЕРА

реченица из којих је једино било јасно да је Фирер још једном целоме свету “треснуо истину у лице”. И тако је било све док се нису пробудили под руским тенковима.

“Председник Србије, Борис Тадић је усташа”, каже потпредседник Српске Радикалне Странке Томислав Николић у емисији “Утисак Недеље” само дан уочи скупштинске идиле која ће изнедрити заједнички став о Косову. “А покојни Ђинђић је криминалац као и они који су га убили”, изјављује истог дана Николићев “гаулајтер” за Војводину, Милорад Мирчић.

Недељу дана пре тога, на Тргу Републике у Београду, Радикали организују Митинг Подршке свом лидеру Војиславу Шешељу који се пре три године добровољно предао Хашком Трибуналу. И поред тога што је “војвода” то сам учинио, главна порука митинга упућена је Ратку Младићу кога говорници преклињу да то не уради “ни за живу главу”!!

Ко мари за логику, што горе – то боље.

Важно је да руља скандира: Усташе, усташе” сваки пут кад се помену имена Тадића и Коштунице и да је иконографија целог скупа поново “равногорска”. Као у време “златних деведесетих”, на ужас и гађење оно мало преживелих старина које су своје најбоље године провели часно служећи Краљеву Војску у Отаџбини.

КОНКУРС ЗА БРАНКОВИЋА

Али, вратимо се седници Скупштине Србије посвећеној преговорима о Косову.

После веома уравнотежених наступа Коштунице и Тадића који су се пред агресивним Радикалима скоро закљичали да немају намеру да потпишу евентуалну одлуку Савета Безбедности о давању независности Косову, за реч се поново јавио Томислав Николић и тоном “великог инквизитора” реторички упитао: А шта ако нам такву одлуку ипак наметну? Да ли ћемо прекинути дипломатске односе са свим земљама које признају Независно Косово?

Да ли ћемо и тада стремити ка Европи “која нам оте Косово” и

шта ћете ВАС ДВОЈИЦА (Тадић и Коштуница) тим поводом чинити, наставио је да подвикује Николић изигравајући цара Лазара уз громогласно одобравање Радикала и понеког СПС-овца.



На све ово Коштуница уопште не одговара, а председник Тадић, кога су Николић и Радикали и овом приликом називали погрдним именима, чини нешто још горе – излази на говорницу и каже да су “све странке које имају представнике у Скупштини – легитимне и да ће, дођу ли Радикали на власт, он наставити да живи у земљи Србији, макар је свет поново бацио у изолацију!”

И ево нас, тако, код најкрупније сличности између Вајмарске Републике и данашње Србије.

И тада у Немачкој као и данас у Србији, такозване “демократске снаге” су веровале да се Зло може не само умилостивити и припитомити, већ, чак, у политичким играма, зарад ситног ћара, користити.

А ко је кога у Немачкој искористио и како га је касније “наградио”, једна је од оних историјских поука које изгледа није довољно свестан ни Тадић, а камо ли Коштуница.

ГРАНИЦЕ ПОЛИТИЧКОГ ЕКУМЕНИЗМА

Такозвана “радикализација

Србије” о којој данас многи говоре, а којом Вук Драшковић покушава да плаши бриселске чиновнике у дипломатским напорима да изнуди још један тајм-аут за “случај Младић”, не може се, дакле, објаснити само објективним условима у којима се рађа и развија политички екстремизам. Њој такође доприноси апсолутно нерална идеја политичке “саборности” зарад решавања виталних националних питања.

Идеју је први развио Милошевић.

Прво Устав, па избори, прво Нација, па демократија, прво “сви Срби у једној држави”, па све остало, (а све време, ЈА на власти)! Идеја се очигледно допала и Коштуници с тим што његова странка нема такву моћ какву су Социјалисти имали за време Милошевића, па је принуђена на уступке што Радикали обилато користе.

Али, развој догађај је такав да ће нешто веома брзо морати да се предузме, треба веровати да тога постају свесни и Тадић и Коштуница. Једина разумна и демократска могућност за сада је стварање најширег могућег проевропског фронта у Србији. То подразумева и заједнички наступ на предстојећим парламентарним изборима са једном једином паролем: ИЛИ МИ, ИЛИ ОНИ.

Без обзира на форму будућег решења за Косово, јасно је да Радикали већ сада имају план како да сваки исход прогласе велеиздајом и да на тој платформи покушају да мобилишу стотине хиљада националних и социјалних десператоса. Да ли ће у томе и успети, друго је питање, али, све је могуће и не сме се ризиковати.

Сваком демократски оријентисаном грађанину, а нарочито политичару, мора да буде јасно да се ради о људима опасних намера чији је циљ изолована и од беде избезумљена Србија којом ће поново владати као што су владали.

А вера да ће нас од тог зла неко други спасти (Европа неће то дозволити!?) , исто је тако погубна као и уверење да се Звер може уприситојити, припитомити и, на кратком ланцу, некаким европским парком штети. ♦

subscription - ѓрећїлаћїа



Прећїлаћїјет се на лисћї КИШОБРАН и ћрилажет чек у вредностї \$36.00 (12 бројева - 12 issues)

КИШОБРАН

НАЈЗАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL /FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Поћунїше овај лисћїћ, ћоћїаћїше ћа на гоњу агресу, и следећих гванаесћї бројева КИШОБРАН-а бам сћїже ћоћїћом.

Make cheque or money order payable to: KISOBRAN

KISOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3